

Victor Țarină

PLOUĂ MĂRUNT

(din volumul *Plouă aseară*)

Editura Clusium, 1996

FIICA PESCARULUI

Ard lumânări vechi în odaie
Cântă un greiere în perete
Clopotul bate, trezește un înger
Care își lasă aripile pe o carte
Fiica pescarului întinde mâna
Spre clanța ușii, se răzgândește
Coboară scările, vorbește singură
Trecătorii cad câte unul de somn
Unii se ridică și pleacă mai departe
Lăsând în urmă o dâră de maci

Nu e nici zi nici noapte nici seară
Nici dimineață nu e cum s-ar putea crede
Nu e nici vânt deși hainele
Fetei pescarului flutură
Nici frig nici cald deși cântă în perete
Un greiere, deși a luat foc marea
Nu e cald, dar nici nu e frig
Chiar dacă o privesc cu ochi sticloși
Și barba mi-e grea de chiciură

ASFINȚIT, AGONIA SFINȚENIEI, LUPI LA PÂNDĂ

(1987, primăvara)

I

Un lup își vede prada
În oglinda fumurie
Aici o lampă stinsă
Dincolo bunica dormind
În somnul copilului

Frunza de sub pantof
Și o mână jucându-se
Cu forma unui cui de oțel

II

Trec sfinți
În căruțe, cai în lanțuri
Trec sfinți în căruțe

Și copilul a îngenuncheat
Să ridice barca naufragiată
În promontoriul bălții

III

Trece-mă apa.
Când broaște deschid ochii
Luna coboară iar

Pe ce continent
A fost pictată icoana
Născătoare de Dumnezeu?

IV

Un copac transpirat
(fuga din pădure).
Din nou pe aleile în ruină
Ale cimitirului

Bunicul a stat mult
Cât a ars lumânarea
Bunica de acolo
A văzut

V

Veni mai aproape
Piciorul verde.
Aici lângă lac
Mai multe bărci
Vor prinde viață

Și urmele lor
Se vor pierde
În mlaștini

VI

Lângă pod
Cu părul de zahăr
Oftează în frig

Oare câinele
Pierzându-și stăpânii
Va mai trece o dată
Pe strada întunecoasă?

VII

Vipera își lăasă solzii
Pe stânca putredă.
În jurul gleznei
Se încolăcesc ochii
Îndrăgostitului

Prin tine văd
Roșu apunând soarele
Într-un creier plăpând

VIII

Adună pietrele.
Ele sânt lacrimile
Celui rătăcit între stânci

Și iar către soare
Un gând bun
Ca o îngenunchere

IX

Pe spate
Ca o șopârlă
Femeia ascunde un copil
În fiecare sân

Sub fruntea îngândurată
A tatălui, o stea apune
Din nou

X

Biserică de șoapte.
Morții sânt sfinți, mamă
Și copiii orfani

Dă-mi dezlegare
Ca stând pe treptele casei
Să râd cu dinți de copil

XI

Tatăl își arată creierul
Obosit copilului.
Un câine plânge-n el
Noapte de noapte

Vechi cruci se ivesc
În dreptul fiecărei inimi

XII

Cuțit de piatră.
Despic luna de soare.
Multe pietre dureroase
Cad asupra sfântului

El își mușcă mâna
Sângele lui le colorează

XIII

Copil de țigan
Desculț plânge.
Ce departe marea
Și ochiul cât de puțin
Poate fi azvârlit

Din cort a ieșit tatăl
Cu ochi ca tăciunele
Fulgeră depărtarea

XIV

Îi îmbrățișează genunchii
Sub ei piatra adoarme
Își face cruce bunica
Încet cu mâna străvezie

Peste parc a trecut vântul
Zorii sânt aproape
Inimile pomii somnul
Vor fi iar de piatră

XV

Străin mă aplec
În fața deșertăciunii
Până când palma
Îmi devine roșie

Atunci îi dau părul din ochi
Dezrobind-o

XVI

Adulmec depărtarea.
Către primul om:
Închide-mi ochii
Către mine:
Trec obosit azi
În viața de apoi

XVII

Dormi.
Va veni un moș
Care-ți va atinge
Cu un deget surâsul

Apoi va sta
Toată noaptea
În colțul camerei
Umbră

XVIII

Albă zvâcnire.
Luna bate în cer
Liniștit ca sânul tău

Doar eu tresar
Amintindu-mi lupii
Stând la pândă
În trecut

CLOPOTE

Pe dulap lânzește pisica.
Bătrâna zâmbitoare a adormit
Cu fruntea pe crucea lanțului
Pelerinul bate cu degetul bolnav
Într-unul din pereții stacojii
Apoi trece prin golul unei uși

Aduce cu sine clopotul
Înmormântărilor de ieri și de azi
Mirosul vag de lumânări vechi

AMURG

Săni pe colină.
Un copil ruginit așteaptă
Cu o mână acoperă apoi peisajul

Două trei stele mai zăresc
În ochiul unui copac
Și izbucnirea lentă de sânge
Din craterul pieptului
Într-o linie cu orizontul

Vin aici suflete din pădure
Și un copil de cristal se aude
Cum își trece mâinile încet
Mângâind obraji liniștiți ai bunicii

BALET NOCTURN

(1987, primăvara)

I

Umbra adormind lângă un duh bun
Drumul pierzându-se în lan
În timp ce lilieci țipă
În somnul străinului obosit
 Zorii zilei i-au gonit iubita
Și un flaut trist va fi azi
Răsăritul de soare
 Ultimei nopți lângă mormânt
Îi va urma de departe fuga
Drumul prin lan

II

Pe lespede stă balerina tăcută
Prințul n-a mai venit
Bătrânii morți o ademenesc
În jocuri obscene
Alături de ea descoperă jocul
Sufletul unui copil avortat

III

Sărută-mi genele
Ca adormind să-mi amintesc
Truda sânilor tăi
De a rămâne tineri

IV

Trece cu pas tăcut
Curând drumul își va sfârși
Copacii foșnitori. Stele
Deasupra somnului netulburat
Sub flori mormântul
Îi va părea mai ușor
În brațe adieri, fum

Cântecul înghite noaptea
Lui, o rană strălucitoare

În cimitir sub flori
Pământul îi va părea
Mai ușor

V

Nebunie plăpândă
Dansatoarea a adormit
Cerul bate din aripi
Ca un vultur în inimă

Trece orb prințul
Din casă în casă
Din mormânt în mormânt

Dansatoarea a adormit
Și îngerul ei păzitor
Arată prințului
Calea greșită

VI

Suavă trecând
Cu izvorul pe umăr
Iar te voi vedea
Lângă pana de scris

Sânt urmele
Picioarelor tale pe hârtie
Literele desculțe

Voi veni cu flori

VII

Balerină în aer
Cuminte somn rece
Staffiile nu nasc copii

Fluieră un orb
Printr-un crater al lunii
Și încet zorii
Îmi gonesc iubita

Te caut mereu repetându-mi
Staffiile nu nasc copii

VIII

Inima ei
Care nu mai bate
E acum un măr

Unde s-o caut?
În ce cimitir?
Sufletul ei dansează
Printre demoni cu barbă

Unde s-o caut?
În care somn rece?
Când zorii zilei
Mă trezesc
Cu o cruce la cap

IX

Iubire în maci
Câmpul unduie
Dansatoarea merge
Deasupra spicelor

A trecut peste mine
Dansând cu degete moi

I-am mângâiat talpa
Cu buzele somnului
Și m-am trezit
Într-un lac de sudoare

X

Balerină ce-mi dansezi
În orbite crezând
Că-mi vor crește ochi

Balerină când
Tu însăși ești moartă
Pentru îngerul nebun
De ce arunci flăcări
În gura peșterii?

Va veni ploaia
Vei muri și tu

XI

Cuvânt uitat. Dansul mut.
Pe zăpadă
Un cerb muribund

Va cădea balerina?
Voi rămâne iar
Departe și singur
Pe zăpadă
Un cerb muribund?

SPITAL LA ȚĂRMUL MĂRII

Mare liniștită.
Ochiul tău deschis în om
Și cândva, bătrânețea

Sticla a adus cu sine
Degetul mic al unui copil

Mare liniștită
Cocoșat inorogul prin ceață
Unde ești? Piatră căzută
Nu voi fi... Ascultă-mă

După gardul spitalului
Cântec de fluier

PORTILE COPILĂRIEI

Tremurând vesel aerul
Se bucură de un sân
Ce-l despică

Luna tace
Vânătorul de vânt
S-a născut

Printre două stele
Îmi arunc piatra
Și pentru o clipă
Văd mai departe
Porțile care pentru mine
Credeam că
Nu se vor deschide

Porțile ca două aripi
Care credeam că pentru mine
Nu vor mai bate

SPITAL ÎN SAT

Plouă mărunț

Spitalul își trimite
Bolnavii afară
Păsări se sperie
Fac un ocol
Și zboară spre oraș

Copil de bolnav
Ocolind gardul

Tremurând lângă sat

BULGĂRI DE PĂMÂNT, LUMÂNĂRI, AMARĂ ÎNȚELEPCIUNE

(1987, primăvara)

I

În șanț
Miroase a răsărit.
Omul se va trezi
Își va așeza în cap basca

Așteaptă soarele? Luna?
Sau un astru pe care
Să-l îngroape în palme?

II

Tremur de ape.
Frunza-mbălsămată-n piatră
Își trăiește și azi agonia

Peste lac s-a lăsat
Un semicerc de vulturi

III

Există o fată
Pe care-am părăsit-o
 Stau pe gânduri
Îmi cântăresc cu amărăciune
Înțelepciunea

IV

Ochii mei
O lumânare stinsă

Sunt atât de aproape
De fericire încât e timpul
Să renunț la viață

V

Pe ape
Un nufăr
Născut din nimic

În aer
Un fulg dintr-un
Corb încetând
Să mai fie
Pasăre

Oamenii
Insectar de sfinți

VI

Barcă de lemn
Scufundându-se-n țărână.
Duhul își ridică fața

De ce
Când pământul acoperă sicriul
Duios privești peste colină
Spre casa-n care te-ai născut?

VII

Se îndepărtează lumina
În parc strigătul unui felinar
Un bețiv adoarme în zăpadă

Primăvară
Sub gheața lacului

Noți de tăcere

VIII

Nicicând nu vei mai fi
Un arbust vesel în pădure
Și întotdeauna
Când îți vei revedea mireasa
Ciugulită de vulturi
Te vei schimba la chip

Somnul în tine
Ca un glonț în plămân

IX

Spre asfințit
Pădurea a murit
Argintie în iarnă

Vânătorul a ciuruit lupul
Și lupul s-a depărtat
Sângerând.

NORI DE PLOAIE

Înceată surzire.
Prin salcâm trece vântul
Lacrimile și-au adus
Pe scutul ruginiu mortul
S-au trezit cei ai casei
Cei morți și cei vii
Dar n-au deschis ochii
Camerele au devenit galbene
Pământii și venele pereților
S-au uscat

Atunci ploaia cu picuri mari
A început să cadă
La început aproape aurie
Mai apoi veștedă, asurzitoare

OCHII BUNICII

Sunetul surd.
Sclipirea cristalului
Din ochii ei muribunzi
Înainte somnului, apunând
În carnea pământie
Sub copacii strălucind galbeni
Sub un rid pe care nepoții
Îl vor vedea peste ani
Adorându-l

ÎNGER, CERȘETOR ȘI IAR SINGURĂTATE

(1987, primăvara)

I

Miez de noapte
Îngerul doarme

Îi păzesc somnul
Și-mi țin aripile
Pe genunchi

II

Sună verde marea.
Din unde a ieșit o femeie

Zadarnic își caută pe țârm
Coadă de pește

III

E de ceață așternutul
Sclava se dăruiește.
Este o coastă în pieptul
Bărbatului adormit

IV

Primăvara
Sânii iubitei
Se rotunjesc

Voi fi din nou
Mormântul ei

V

E asfaltul
Tot mai încăpător

Să trudești o viață
Întinzând pălăria
Și să fie prea puțin cer
Pentru moartea ta

VI

Simt o mână în creștet
Apoi încet
Corpul mi se așază
Pe masă. Și dorm?

VII

O femeie vine
Să-și spele trupul
De chinurile somnului

Stau în colibă, presimt:
Lacul se va îneca
în ochii ei

VIII

Se desprinde spre cer
O furnică și zboară

Dumnezeu deschide ochii
Furnica înoată
În lacrima lui

IX

Soarele îngropat sub copac

În jurul bălții de sânge
Un popor judecă
Răsăritul lunii

X

Copilăria îmbătrânită
O port pe un tărâm drag:

Cimitirul unde mă jucam
Azi mă cheamă
Spre moarte

XI

Varsă-te râule în cascadă roșu
Un cerb se va opri
Să te bea

Ca apoi să caute
Coliba vânătorului

PE ALEILE MĂNĂSTIRII

Potecă de noapte. Întuneric
În care copacii își aprind florile
Sora se plimbă pe aleile mănăstirii
Și uneori Dumnezeu
Se oglindește în lacrima ei

RIDURILE FRUNȚII

(1992)

I

Înseninarea citită printre ridurile frunții
Poate semnifica o naștere ori poate
Începutul unei alte vieți fără cuvinte
Fără odihnă, fără cer și pământ
Doar cu iertarea fiecărui gând
Și desprinderea îngenuncherii de trup
Ca o dezbrăcare și ca o înseninare
Citită printre ridurile frunții.

II

Pietrele nepăsării pe cărarea îngustă
La marginea unui ochi, o furnică
Și apoi biruința asupra fericirii
Triumfal depresiei, un cuțit m piept
Și nimic nu se mai simte sub tălpi
Decât o palmă pe care stau
A unui mort drag, și care oricând Ar putea să obosească.

III

Valurile mi se sparg de genunchi
Și am uitat să privesc dincolo de orizont
Vapoarele. Mi se înțețosează ochii sărăciei

Mi se învinețesc buzele sărutului
Dar oricât de reci îmi vor fi tălpile
Și oricât de străpunse palmele
Voi urca acest deal până în vârf
Și oricât de putrezită va fi crucea
Mă voi întinde iarăși resemnat.

IV

Nu-mi trebuie nimic, doar un pieptene
Să-l arunc în urmă să nu mă ajungă
Iar copilăria cu certurile părinților
Cu fracturile de mâini și picioare
Cu Tom Degețel îngropat într-o frunză
Să se împotmolească în mlaștini
Amintirile, să se rătăcească în păduri
Uriașii din povești, iar eu să trec
Apa tulbure a tinereții și să cobor
Liniștit spre locul care mi-a fost scris
Binecuvântată locuință

V

Ar trebui să fiu fericit
Partea cea mai grea din viață, tinerețea
A trecut. Acum nu-mi rămâne decât
Să ridic morminte morților mei dragi
Să mă rog prin toate bisericile
Unui Dumnezeu iertător și încet să uit
Că de fapt nici n-am avut tinerețe

Dar am avut copilărie și am să șterg
Din amintire îngrozitoarele povești
Cu zmei pitici și babe cloanțe
Pe care mama, cu voce blândă,
Mi le citea să adorm

VI

Sunt duhuri care vin și pleacă
Atât de multe, cum nimeni n-ar crede. Unele
Stau alături de tine pe pat și dispar
Altele privesc în jos obosite de singurătate
Eu n-am cu ce să le ajut, rugăciunile mele
Se reflectă în sticla icoanei, mă învăluie
La fel de triste, și așa stau printre ele
Le las să vină la mine, n-am cu ce să le ajut
Dar stăm în tăcere și privim în covor.

VII

Acum dacă m-am întins în pat
Va trebui să-mi relaxez musculatura
Să alung din creier orice gând de copil
Să intru bătrân sau cel puțin matur în somn
Să compun o simfonie ca un vis
Care să mă ducă până dimineață
Și trezindu-mă să încerc să mă scutur
De pojar, scarlatină și de toate bolile copilăriei
Și să nu mai mâzgălesc toată ziua pereții
Cu creioane colorate, să învăț a ierta
Duhurile rele ce se întrupează în mine
Gândurile ce-mi aduc însingurarea

VIII

În mijlocul unui lent vârtej întunecos
Stau și-mi privesc tăieturile de la mâini
Ce insucces, ce ratare a unei posibile speranțe
Mă învârt lent și parcă nici o lumină
N-ar fi existat vreodată
Nici măcar în copiii de-afară. E ceva straniu
În jocul lor. fiecare e singur și cu tristețe
Aruncă mingea într-un joc al fatalității
Părinți melancolici îi privesc de sus
Privesc în gol și lupul
Dintr-o carte deschisă așteaptă seara
Ochii unei fete. lipiți de geam, vestesc
Ultimele zile ale unui pământ pe care
Trăiesc oameni, dar care nu se văd
Între ei, sau nu se pot înțelege

IX

Mai am de trăit multe zile
Numerele nu mai au importanță după
O anumită vârstă ori după o anumită
Înclinare a spatelui, și totuși mi se aduc flori.
Dar printre petale mișună gândăniși și viermi
Mi se aduc pietre prețioase, dar sub ele
Se ascund de lumină veninoși scorpioni

TRIST ÎNCEPUT DE ÎNȚELEGERE

(1993)

I

O carte e un prilej de ispită
Chiar aceste rânduri
Să te facă mai atent

II

Sub troița de la răscruce
Îngenunchez:
Îmi picură sânge pe față.

III

Singur prin beznă
Omul dă vina pe trecut
La ușă sună o femeie
Să-i vestească răsăritul soarelui

IV

Cu o linguriță de argint
Și-a amestecat azi cafeaua
Apoi a căzut pe gânduri
În mijlocul câinii
Undeva în infern

V

Un copac îngenuncheat
Cere îndurare toamnei
Frunzele lui veștede
Se ridică la cer

VI

Într-o pădure carnivoră
A intrat tânărul însingurat
Nimeni nu i-a aprins
Vreo lumină

VII

În barca udă
În lumina lunii
Fotografia unui scafandru

VIII

Propria ta voce strigă
Din zidul prăpastiei
Desfigurat un nor
Plânge deasupra

IX

În parc
Sub pașii balerinei
Fără teamă
Furnicile roiesc

X

Umbră a frunzei
Legănată de valuri
Prima iubire

XI

Pe aleea întunecoasă
Îndrăgostiții lasă în urmă
Lacrimi strălucitoare

XII

Văduva dansează noaptea
În mijlocul bisericii
Când bătrânul preot
Adoarme

XIII

Drumul pietruit te duce
Până la tânăra cerșetoare
Aici vei afla
Dacă viitorul îți aparține

XIV

Luna îndoliată
Piaptână coamele dealurilor
Între cer și pământ
Muribund, un corb

XV

O zi poate să-ți aparțină
Următoarea dăruiește-o oricui

RUGĂMINTE

Acum că știți totul
Lăsați-mi răgaz să mă ascund
Să nu mă spintece tăietorii de lemne

Acum că ați aflat că am cercuri
Pe dinăuntru ca și copacii
Lăsați-mă să mă usuc
Într-o curte de oameni sărmani

Nu mă hăituiți prin păduri
Cu securile răzbunării
Lăsați-mă să mă usuc
Într-o curte de oameni sărmani

CUPRINS

FIICA PESCARULUI.....	3
ASFINȚIT, AGONIA SFINȚENIEI, LUPI LA PÂNDĂ.....	4
CLOPOTE.....	11
AMURG.....	12
BALET NOCTURN.....	13
SPITAL LA ȚĂRMUL MĂRII.....	18
PORȚILE COPILĂRIEI.....	19
SPITAL ÎN SAT.....	20
BULGĂRI DE PĂMÂNT, LUMÂNĂRI, AMARĂ ÎNȚELEPCIUNE.....	21
NORI DE PLOAIE.....	25
OCHII BUNICII.....	26
ÎNGER, CERȘETOR ȘI IAR SINGURĂTATE.....	27
PE ALEILE MĂNĂSTIRII.....	31
RIDURILE FRUNȚII.....	32
TRIST ÎNCEPUT DE ÎNȚELEGERE.....	36
RUGĂMINTE.....	40